

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Veberové a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobce: **Město Janské Lázně**, IČ 00277967, nám. Svobody 273, Janské Lázně, zast. JUDr. Lukášem Havlem, advokátem, se sídlem Libušinka 180, Trutnov, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.07.2014, č.j. 1132/550/14-Hr 54094/ENV/14,

takto:

- I.** Žaloba **s e z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2014, č.j. 1132/550/14-Hr 54094/ENV/14, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Správy Krkonošského národního parku ze dne 26.3.2014, č.j. KRNAP 02035/2014 (dále jen “prvoinstanční rozhodnutí”). Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím uložil žalobci pokutu 35.000,-Kč za jeho protiprávní jednání, když při úpravách v parku bez povolení orgánu ochrany přírody a krajiny v průběhu měsíce května a června 2013 pokácel 5 ks dřevin, čímž měl porušit ustanovení § 8 odst. 1 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“).

Žalobce v podané žalobě proti napadenému rozhodnutí namítá, že žalovaný mu klade za vinu protiprávnost jednání, že bez povolení orgánu ochrany přírody a krajiny pokácel 5 ks

nadlimitních dřevin mající obvod kmene nad 80 cm ve výšce 130 cm nad zemí. Podle žalobce však tato skutečnost v řízení prokázána nebyla. Žalovaný při identifikaci těchto předmětných 5 ks dřevin vycházel ze žádosti žalobce o povolení kácení 26 ks dřevin z roku 2011, podle žalobce však jeho žádost má nízkou důkazní hodnotu, neboť postrádá potřebné formální náležitosti, když na žádosti se nenachází podpis starosty a ani razítko a není jisté, zda v ní uvedené údaje o druhu stromu a jeho obvodu kmene, zapsané zaměstnancem žalobce, jsou správné. Proto žalobce odmítá odpovědnost za pokácení předmětných dřevin, a navíc dřeviny kácel zhotovitel díla (P. K.) nikoli žalobce. Žalobce tvrdí, že dřeviny byly pokáceny v souladu se zákonem, z toho u dvou předmětných dřevin došlo k jejich pokácení z bezpečnostních důvodů dle ustanovení § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, a proto žalobce nepotřeboval povolení orgánu ochrany přírody a krajiny, a tudíž ho netíží nějaká další povinnost se z tohoto jednání dále vyvinít. Naopak žalovaný měl prokázat pokácení dřevin v rozporu se zákonem, a pokud měl žalovaný v tomto směru nějaké pochybnosti, pak takové pochybnosti odpovědnost žalobce za správní delikt založit nemohou. Rozhodnutí žalovaného je podle názoru žalobce nezákonné, protože zasáhlo do žalobcových práv.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť námitky žalobce jsou shodné s odvolacími námitkami, se kterými se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v žádosti ze dne 13.10.2011 požádal o pokácení 26 ks dřevin s uvedením druhu dřevin a obvodu jejich kmenů ve výšce nad 130 cm nad zemí a předložil výkres určení polohy jednotlivých dřevin. Správa KRNAP v terénu ohledala a prověřila žádané dřeviny na místě samém (záznam z terénního šetření ze dne 7.11.2011). Řízení o této žádosti po dohodě se žalobcem správní orgán zastavil.

Dále ze správního spisu vyplývá, že novou žádostí ze dne 25.1.2013 žalobce požádal o pokácení 26 ks dřevin, obsah této žádosti je shodný se žádostí z roku 2011 a shoduje se počet i druhy jednotlivých dřevin (11 ks javor, 3 ks jasan, 8 ks smrk, 2 ks borovice, 2 ks buk) včetně jejich obvodu kmenů ve výčetní výšce. K této žádosti žalobce předložil výkres „Plán kácení“ z přiložené studie nazvané „Úpravy parku před Lesním domem v Janských Lázních“, zpracované v prosinci 2012, z něhož se předpokládá vykácení 28 ks dřevin. Správa KRNAP konstatovala, že k pokácení tují (9 ks) není třeba vzhledem k obvodu kmene vydání souhlasu. Následně žalobce dopisem ze dne 11.3.2013 svou žádost částečně upravil a požádal o pokácení 19 ks dle přiložené studie.

Správa KRNAP dne 18.3.2013 vydala rozhodnutí, kterým povolila kácení 18 ks dřevin (6 ks javor mléč, 1 ks javor klen, 2 ks jasan ztepilý, 7 ks smrk ztepilý a 2 ks borovice lesní) a následně povolila pokácet 1 ks buk lesní. Přílohou tohoto rozhodnutí je výkres poloh dřevin, na výkresu je zřetelně označeno, že dřeviny (4 ks javor mléč - č. 1,2,6,19 a 1 ks jasan ztepilý - č. 4) nejsou povoleny k pokácení.

Dále je součástí spisového materiálu výkres „Inventarizace vegetačních prvků“ ze studie Úprava parku z prosince 2012, na němž je zaznamenáno k pokácení 22 ks dřevin. Do tohoto počtu 22 ks dřevin jsou zahrnuty povolené dřeviny (19 ks), ale i dřeviny nepovolené 2 ks javoru mléč č. 6,19, 1 ks jasan ztepilý č. 4. Tento situační náčrtek tvořil součást nabídky žalobce ze dne 15.4.2013 pro veřejnou nabídku malého rozsahu - pokácení stromů na povolení. Veřejnou zakázku získal zhotovitel P. K., který dle předávacího protokolu ze dne 13.5.2013 od žalobce obdržel tento situační náčrtek kácení o záznamu 22 ks dřevin, podle kterého postupoval.

Ze záznamu o místním šetření ze dne 29.10.2013, včetně fotodokumentace vyplývá, že po pokácení Správa KRNAP dne 24.10.2013 a 5.11.2013 ohledala terén (chybějící dřeviny 24 ks) a zjistila, že dřeviny (4 ks javor mléč - č. 1,2,6,19 a 1 ks jasan ztepilý - č. 4) bez povolení pokáceny byly. Správa porovnávala údaje ze žádosti žalobce o povolení kácení ze dne 11.10.2011 a ze dne 25.1.2013 a z rozhodnutí o povolení ke kácení 19 ks dřevin ze dne 18.3.2013 a zkonstatovala, že předmětné dřeviny – 4 ks javor mléč a 1 ks jasan ztepilý měly ve výčetní výšce 130 cm obvod kmene přesahující 80 cm.

Správní orgán I. stupně z výpovědi svědka P. K. zjistil, že kácení stromů provedl podle plánu kácení, průběh prováděných prací kontroloval S. P., vedoucí technického úseku úřadu žalobce, který mu uložil pokácet ještě další 2 ks dřevin ve výkresu uvedených pod č. 1 a 2, u kterých se v rámci kácení okolních dřevin polámaly a poškodily větve. O poškození těchto 2 ks dřevin shodně vypověděl i S. P. Se zjištěním z těchto svědeckých výpovědí koresponduje předávací protokol – doplnění I. ze dne 31.5.2013 s podpisem S. P. a P. K., z jehož obsahu vyplývá, že vzhledem k tomu, že při kácení stromů dle povolení KRNAP došlo k nevratnému poškození (rozlámání) korun sousedících stromů (2 ks javory) a jejich okamžitý stav ohrožuje zdraví a životy veřejnosti pádem větví, byly tyto dva stromy odstraněny z bezpečnostních důvodů.

Ze shora uvedeného skutkového zjištění správní orgány dospěly k závěru, že nepovoleně pokácen byl javor mléč č. 6 a 19 dle výkresu k žádosti o kácení z roku 2013 a dle porovnání s výkresem k žádosti z roku 2011 tomu odpovídá javor mléč č. 9 a 12 (obvod kmene 180 cm). Dále nepovoleně pokácen byl jasan č. 4 dle výkresu k žádosti o kácení z roku 2013 a dle porovnání s výkresem k žádosti z roku 2011 tomu odpovídá dřevina č. 3 (obvod kmene 190 cm). Dále nepovoleně pokáceny byly 2 ks javor mléč č. 1 a 2 dle výkresu k žádosti o kácení z roku 2013 a dle porovnání s výkresem k žádosti z roku 2011 tomu odpovídá dřevina č. 7 a 8 (obvod kmene 110 cm).

Správa KRNAP dne 26.3.2014 vydala rozhodnutí o uložení pokuty žalobci podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny ve výši 35.000,-Kč a náklady řízení v částce 1.000,-Kč, když v rámci úprav parku u Lesního domu v Janských Lázních bez povolení orgánu ochrany přírody a krajiny v průběhu měsíce května a června 2013 žalobce pokácel 5 ks dřevin rostoucích mimo les na pozemkové parcele č. 85/4 v k.ú. Janské Lázně, čímž jednal v rozporu s ustanovením § 8 odst. 1 zákona.

Žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal dne 23.4.2014 odvolání, které žalovaný zamítl. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 28.7.2014 upřesnil výrok prvoinstančního rozhodnutí o vině uvedením výřtu druhu 5 ks nepovolených, pokácených stromů a s uvedením obvodu kmene (4 ks javor a 1 ks jasan s obvodem kmene od 110-180 cm ve výšce 130 cm nad zemí) a v ostatních výrocích napadené prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení

ústního jednání. Z tohoto důvodu soud postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval.

V daném případě byla žalobci uložena pokuta za správní delikt podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny, orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1.000.000,-Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že poškodí nebo zničí bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les.

Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny platí, že ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Podle ustanovení § 8 odst. 3 zákona není povolení třeba ke kácení dřevin se stanovenou velikostí, popřípadě jinou charakteristikou. Tuto velikost, popřípadě jinou charakteristiku stanoví Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem. Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem, vyhláškou č. 395/1992 Sb. ve znění platném do 14.7.2013, v § 8 odst. 2 vymezilo mimo jiné, že povolení nevyžaduje kácení dřevin o obvodu kmene do 80 cm měřeného ve výšce 130 cm nad zemí.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny jsou dřeviny chráněny před poškozováním a ničením, pokud se na ně nevztahuje ochrana přísnější (ustanovení § 46 a § 48 zákona) nebo ochrana podle zvláštních předpisů. Vyhláška Ministerstva životního prostředí v § 8 odst. 1 stanoví, že poškozování a ničení dřevin rostoucích mimo les (§ 7 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny) je nedovolený zásah, který způsobí podstatné a trvalé snížení jejich ekologických a estetických funkcí nebo bezprostředně či následně způsobí jejich odumření.

Námítku žalobce spočívající v tom, že 5 ks předmětných dřevin, co do druhu dřeviny a obvodu kmene, nebyly v řízení řádně identifikovány, soud shledal za nedůvodnou. Obsahem správního spisu jsou podklady, z nichž správní orgány vycházely při identifikaci předmětných dřevin. Tyto předmětné dřeviny identifikovaly tak, že rozhodnutí Správy KRNP o povolení pokácet 19 ks dřevin, včetně grafické přílohy, porovnaly s výkresem kácení o záznamu 22 ks dřevin, podle kterého postupoval zhotovitel kácení P. K. (tento výkres byl přílohou k předávacímu protokolu smlouvy o dílo mezi žalobcem a P. K. ze dne 13.5.2013). Prostým porovnáním těchto dokumentů byl zjištěn rozdíl mezi povoleným počtem (19 ks) a fakticky pokáceným počtem (22 ks) dřevin v počtu 3 ks dřevin. Ze situačního výkresu, který tvořil součást nabídky žalobce a který obdržel podle předávacího protokolu P. K., pak vyplývá, že tento výkres zahrnuje vedle povolených dřevin tři dřeviny nepovolené, které jsou označeny čísly 6, 19 a 4. Dále správní orgány vycházely ze svědecké výpovědi P. K. a S. P., kteří uvedli, že z bezpečnostních důvodů byly pokáceny další 2 ks dřevin, neboť při kácení okolních dřevin se u těchto dvou stromů rozlámala koruna a hrozil pád větví a tento stav svědci zaznamenali do předávacího protokolu – doplnění I. ze dne 31.5.2013. Tyto dřeviny jsou pak ve shora zmíněném výkresu označeny čísly 1, 2. Dále správní orgány vycházely ze záznamů z terénního šetření ve dnech 24.10.2013 a 5.11.2013, z nichž vyplývá, že Správa KRNP ohledala v terénu po pokácení chybějící dřeviny (24 ks) a zkonstatovala, že bez povolení došlo k pokácení 4 ks javorů č. 1, 2, 6, 19 o obvodech 110-180 cm a jasanu č. 4 o obvodu 190 cm.

Ze shora uvedeného skutkového zjištění vyplývá, že žalovaný měl dostatečný podklad k závěru, že bez povolení byly pokáceny dřeviny: 4 ks javor mlč č. 1, 2, 6, 19 a 1 ks jasan č.

4 (takto dřeviny označené v plánu kácení k žádosti z roku 2013), čemuž odpovídají dřeviny ve výkresu (žádost v roce 2011) pod bodem č. 8,7,9,12 a 3.

Žalovaný z provedených důkazů mohl ztotožnit 19 ks dřevin, co do druhu a obvodu kmene, které žalobce pokácel na základě povolení a dalších 5 ks dřevin, co do druhu a obvodu kmene, které žalobce pokácel bez povolení.

Žalobce namítal, že žalovaný svůj závěr, že předmětné dřeviny měly obvod kmene nad 80 cm, učinil toliko ze žádosti žalobce z roku 2011, kterou byl požádán orgán ochrany přírody o vydání souhlasu ke kácení 26 ks dřevin. Podle žalobce však ze žádosti z roku 2011, v níž je na jednom řádku uvedeno 26 druhů stromů a o řádek níže je uvedeno 26 číselných údajů k obvodu kmene, nelze spolehlivě určit, k jakému konkrétnímu stromu se údaje vztahují a zejména zda je dotčený pracovník správně naměřil a zapsal. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Součástí žádosti žalobce z roku 2011 je i výkres s polohou označených 26 ks dřevin a tabulka s pořadovými čísly 1-26, u každého čísla na jednom řádku je uveden popis konkrétní dřeviny a obvod jejího kmene. Z tabulky a z výkresu je jednoznačně zřetelné znázornění místa polohy konkrétní dřeviny, popis druhu dřeviny a k ní uveden číselný údaj o obvodu kmene.

Ze spisového materiálu je zřejmé, že žádost žalobce a přiložené doklady nebyly jediným podkladem pro rozhodnutí. Ze spisového materiálu vyplývá, že Správa KRNAP ověřila údaje uvedené v žádosti šetřením na místě samém, o kterém sepsala záznam z terénního šetření ze dne 7.11.2011. Z tohoto záznamu vyplývá, že údaje, které sám žalobce uvedl ve své původní žádosti byly ověřeny, tyto údaje nebyly šetřením na místě samém Správou KRNAP žádným způsobem zpochybněny, naopak je zřejmé, že žalobcem uváděné údaje byly akceptovány. V situaci, kdy obvody kmenů pokácených dřevin již nebylo možno jako důkazy zajistit, považuje soud žalovaným použitý způsob určení obvodu kmene za hodnověrné zjištění, že předmětné dřeviny byly nadlimitní a byly pokáceny bez povolení. Žalobce ani netvrdil a neoznačil konkrétní důkazy, které by zpochybňovaly jím uváděné údaje, které byly navíc ověřeny šetřením na místě samém.

Dále žalobce namítal, že žádost o kácení z roku 2011 pro nízkou důkazní hodnotu nemůže být hodnověrným důkazem, neboť nebyla podepsána starostou obce, nýbrž S. P., který dle tvrzení žalobce k tomuto úkonu nebyl zmocněn, k žádosti S. P. připojil razítko úřadu, což podle žalobce vytváří řadu pochybností o jejím obsahu a formě.

Předmětem řízení není posouzení formálních náležitostí žádosti, ale otázka zda žalobce při kácení 5 ks předmětných dřevin jednal v rozporu se zákonem. Uvedená žádost žalobce byla hodnocena jako jeden z důkazních prostředků, jako listina, která obsahuje určité konkrétní údaje, hodnoceny byly rovněž přílohy k této listině (výkresy). Nebyla tedy hodnocena otázka, kdo mohl za žalobce žádost podat, hodnoceny byly údaje, v této listině a v jejích přílohách obsažené. Je zřejmé, že S. P. byl zaměstnancem žalobce a jeho jednání při podání žádosti o povolení kácení dřevin s použitím hlavičkového papíru, razítka úřadu a jeho podpisem jako pracovníka tohoto úřadu a přenesení dřevin (povolených i nepovolených) do výkresu, podle něhož se při kácení postupovalo, odpovídalo činností, které jmenovaný v té době u žalobce vykonával. Ani tato námitku neshledal soud důvodnou.

Lze tedy uzavřít, že správní orgány měly k dispozici dostatek podkladů pro závěr o tom, že ve vztahu k 5 stromům, jejichž pokácení nebylo povoleno, mělo být povolení k jejich pokácení vydáno a že bez tohoto povolení nebyl žalobce oprávněn pokácení provést

(dřeviny č. 1,2,6,19,4).

Žalobce ve vztahu ke dvěma stromům (dřeviny č. 1,2) z uvedených pěti nepovoleně pokácených projevil nesouhlas se závěrem žalovaného, že žalobce neoprávněně pokácel 2 kusy javorů. Namítl, že žalovaný nevzal do úvahy žalobcův tvrzený důvod kácení těchto dřevin, a to, že při kácení se pádem jiných stromů tyto dva stromy poškodily, a bezprostředně ohrožovaly život a zdraví lidí a hrozila škoda značného rozsahu, což opravňovalo žalobce pokácet tyto dva stromy bez povolení orgánu ochrany přírody dle ustanovení § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný podle názoru žalobce pochybil, pokud shledává pokácení dřevin č. 1 a 2 v rozporu se zákonem, neboť jeho závěr se neopírá o konkrétně zjištěné skutečnosti a závěr vytváří pouze z úvahy, že žalobce neoznámil orgánu ochrany přírody a krajiny tuto skutečnost do 15 dnů od pokácení těchto stromů. Žalobce připouští, že skutečně mohl v neoznámení pokácení pochybit, ale sankcí za neoznámení nemůže být uznání žalobce vinným za předmětný správní delikt, spočívajícím v pokácení stromů v rozporu se zákonem. Především se ale žalobce domnívá, že včasné pokácení poškozených dřevin bylo jediné rozumné řešení a naopak by bylo nezodpovědné zde ponechat poškozené a zdraví ohrožující dřeviny. Náorem žalobce je, že právě žalovaný měl prokázat pokácení dřevin v rozporu se zákonem a měl-li o této skutečnosti pochybnosti, pak nemůže být založena odpovědnost za správní delikt. Ani tyto námitky neshledal soud důvodnými.

Podle ustanovení § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, povolení ke kácení dřevin není třeba, je-li jejich stavem zřejmě a bezprostředně ohrožen život či zdraví nebo hrozí-li škoda značného rozsahu. Ten, kdo za těchto podmínek provede kácení, oznámí je orgánu ochrany přírody do 15 dnů od provedení kácení. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že povolení není třeba jen tehdy, jestliže je zřejmé, t.j. evidentně a bezprostředně, t.j. ihned, bezodkladně ohrožen život či zdraví nebo hrozí-li škoda značného rozsahu.

K otázce nutnosti pokácet bez povolení z důvodu bezpečnosti dvě dřeviny (javory) ve výkresu uvedených pod č. 1 a 2 vypověděl svědek P. K. a S. P.. Svědek P. K. vypověděl, že od S. P. dostal příkaz pokácet tyto dvě dřeviny, u kterých se polámaly a poškodily větve. Svědek S. P. vypověděl, že v rámci kácení okolních dřevin tyto dva stromy měly poškozené větve a oba stromy se mu nejevily jako bezpečné. Z předávacího protokolu – doplnění I. ze dne 31.5.2013 s podpisem S. P. a P. K. vyplývá, že vzhledem k tomu, že při kácení stromů dle povolení KRNP došlo k nevratnému poškození (rozlámání) korun sousedících stromů (2 ks javory) a jejich okamžitý stav ohrožuje zdraví a životy veřejnosti pádem větví, byly tyto dva stromy odstraněny z bezpečnostních důvodů. Z výpovědí těchto svědků a z obsahu předávacího protokolu – doplnění I. tedy vyplynulo, že muselo dojít k pokácení dalších dvou dřevin z bezpečnostních důvodů, neboť hrozil pád poškozených větví a oba stromy se nejevily jako bezpečné. Ve svých výpovědích svědci však neuvedli žádné skutečnosti, svědčící o okamžité hrozbě vzniku škody na uvedených hodnotách, pro které nebylo možno zákrok odložit, ale bylo nutno zakročit bezprostředně. Z tohoto zjištění tedy nevyplynul důvod, proč by kvůli polámaným větvím, byť v koruně stromů, musel být pokácen celý strom. Aby byly splněny podmínky ustanovení § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, musí být prokázáno bezprostřední ohrožení. Břemeno důkazu, že povolení z určitého důvodu není třeba, pak obecně leží na tom, kdo kácení dřevin provádí, popř. na tom, kdo je nařídil či sjednal. Prokázat tedy musí ten, kdo bez povolení pokácel, neboť je to on, kdo vyhodnotil stav jako bezprostředně ohrožující a ihned ohrožující stav odstranil. V daném případě stav bezprostředního ohrožení těchto dvou dřevin prokázán nebyl. Chybí jakýkoliv objektivní důkaz, ze kterého by nutnost pokácení byla zřejmá. Svědci uvedli pouze své domněnky či přesvědčení, z jejich výpovědi nevyplyná rozsah poškození větví ani nezbytnost okamžitého

jednání (pokácení). Z uvedeného vyplývá jediný závěr, že došlo k pokácení předmětných dřevin bez povolení. Přitom šlo o dřeviny, které původně požadoval žalobce ve své žádosti povolit pokácet (č. 1,2) a ve vztahu k nim nebylo jeho žádosti vyhověno.

Námítka žalobce, že žalovaný při hodnocení jeho odpovědnosti vycházel z toho, že žalobce do 15 dnů neoznámil pokácení obou javorů, je nedůvodná. Žalobci byla uložena pokuta za správní delikt, protože pokácel předmětné dřeviny bez povolení. Otázka včasného ohlášení pokácení dřeviny bez povolení nebyla předmětem řízení, není ani znakem skutkové podstaty správního deliktu, za který byla žalobci uložena pokuta. Proto také důvodem uložení sankce nebylo to, že žalobce nesplnil ohlašovací povinnost.

Žalobce dále namítal, že doporučení žalovaného, že měl raději zakázat vstup do parku, je bez znalosti místních poměrů skutečně zarážející. V blízkosti parku se nachází obchodní akademie pro postižené děti, které se v Janských Lázních léčí nejčastěji z důvodů pohybových problémů, přes zmíněný park vede hojně užívaná cesta. Podle žalobce by nebylo možné ohlídat zákaz vstupu, resp. obyvateli by dodržován nebyl a mohl by vlivem pádu větví či stromu nastat nějaký vážný následek. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Tato námitka souvisí s námitkou žalobce o tom, že byly splněny podmínky pro pokácení předmětných dvou dřevin bez povolení. Jak je uvedeno výše, soud dospěl k závěru, že podmínky pro takové pokácení nebyly prokázány. Pokácení dřevin bez souhlasu z důvodů uvedených v § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, je nutno považovat za krajní řešení, kdy daná situace neumožňuje řešení jiné. Ani rozsah či frekvence užívání parku nemůže být sama o sobě důvodem pro závěr o nutnosti dřeviny pokácet bez povolení. Rozhodujícím hlediskem je stav dřeviny a posouzení, zda jejich stav je takový, že hrozba poškození zdraví či majetku je bezprostřední.

Soud považuje argumentaci žalovaného o tom, že celková revitalizace parku bude představovat časově podstatně významnější úsek, kdy vstup do parku bude muset být minimálně omezen a ve srovnání s ním je doba, nutná k odbornému posouzení stavu poškozených stromů a následnému ořezu, zanedbatelná, za logicky správnou. Je nesporné, že i povolené zásahy (povolené kácení dřevin) mají zcela nepochybně vliv na užívání parku. Samotné technické provedení kácení stromů a tím související omezení provozu parku není předmětem řízení a námitka žalobce v tomto směru je bezpředmětná.

Dále žalobce namítal, že žalovaný nesprávně hodnotil obsah předávacího protokolu mezi žalobcem a P. K., když vyvodil, že žalobce dal zhotoviteli pokyn k pokácení stromů (5 ks) v rozporu se zákonem. Žalobce tvrdí, že P. K. obdržel pokyn k pokácení stromů (19 ks) podle povolení KRNAP, jejichž obsah mu byl znám a pokyn k pokácení dalších dřevin dle výkresu kácení, které povolení k pokácení z důvodu nižšího obvodu kmene nevyžadovaly. Žalobce má za to, že nedal pokyn k pokácení stromů v rozporu se zákonem.

Z předávacího protokolu ze dne 13.5.2013 mezi žalobcem a P. K. vyplývá specifikace prováděných prací – pokácení stromů dle povolení KRNAP, součástí tohoto protokolu je výkres kácení s polohou konkrétních dřevin, v němž je zaznamenáno k pokácení 22 ks dřevin, a podle kterého zhotovitel P. K. při kácení postupoval. Porovnáním povolení KRNAP a výkresu kácení vyplývá, že nad rámec povolení byly pokáceny 3 ks dřevin (2 x javor č. 6,19 a 1x jasan č. 4). Z žádného dokladu přitom nevyplývá, že by žalobce upozornil P. K. na to, že povolení se nevztahuje na všech 22 dřevin v protokolu označených, žalobce existenci takového dokladu ani netvrdí. Je proto nutno vycházet z toho, že žalobce předáním protokolu P. K. v podstatě dal pokyn k pokácení stromů v protokolu označených, tedy včetně

těch, na které se povolení nevztahovalo. Jak již bylo uvedeno výše, bylo prokázáno, že šlo o dřeviny, které měly takový obvod kmene, že k jejich pokácení bylo povolení nutné. To platí nejen o dřevinách, uvedených v předávacím protokolu či výkresu (č. 4,6,19), ale i ve vztahu k dřevinám, které byly pokáceny z tvrzených bezpečnostních důvodů (č.1,2). Námitkou o naplnění podmínek uvedených v § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny se soud rovněž zabýval výše. Námitka žalobce, že nedal pokyn k pokácení stromů v rozporu se zákonem, není důvodná. Shodně to platí o námitce žalobce spočívající v tom, že žalobce nepoškodil ani nezničil bez povolení dřevinu, a že dřeviny byly vykáceny na základě povolení Správy KRNAP. V průběhu řízení bylo prokázáno, že žalobce pokácel, resp. dal pokácet, více dřevin, než na které bylo vydáno povolení. Jak bylo uvedeno výše, námitky žalobce že k pokácení více než povolených dřevin nebylo třeba povolení a mohl je tedy pokácet bez povolení, neshledal soud důvodnými.

Rovněž je nedůvodná námitka žalobce, že kácení prováděl P. K., a žalobce proto nelze uznat vinným ze správního deliktu, za jehož spáchání může být pouze odpovědná právnická nebo fyzická osoba při výkonu podnikatelské činnosti, která poškodí nebo zničí dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce kácení formou smluvního vztahu s P. K. sjednal. Je tedy zřejmé, že práce se prováděly v souladu s vůlí žalobce, neboť zhotovitel P. K. práce prováděl na základě závazkového vztahu se žalobcem, jehož jménem v rámci pracovní náplně jednal jeho zaměstnanec S. P. P. K. jednal na základě pokynů žalobce, proto je nutno mít za to, že jednal za žalobce a žalobce nese odpovědnost za toto jednání. Opačný závěr by měl za následek, že by nebylo možno vyvodit nikdy sankční odpovědnost objednatele zakázky, neboť by vždy mohla odpovídat pouze ta fyzická osoba, která fakticky dřeviny pokácela a to i v případě, kdy faktické práce prováděla na základě dohody s objednatelem těchto prací a podle jeho zadání.

Dále žalobce vyjádřil nesouhlas s argumentací žalovaného, že S. P. přímo ukazoval dřeviny k pokácení, tato argumentace však není podpořena žádným z provedených důkazů. Podle žalobce však ze skutečnosti, že S. P. ukazoval P. K. dřeviny k pokácení nevyplývá, že mu ukazoval dřeviny, které vyžadovaly povolení ke kácení, a které žalobce neměl.

Námitka je nedůvodná. Ze správního spisu vyplývá, že P. K. postupoval při kácení dřevin dle výkresu kácení, který obdržel od žalobce, neboť výkres byl součástí předávacího protokolu mezi žalobcem a P. K. ze dne 13.5.2013. Podstatné je, že došlo k pokácení nepovolených 3 ks dřevin (2x javor a 1x jasan), které byly zaznamenány v tomto výkresu kácení, avšak nebyly obsahem rozhodnutí o povolení kácení. Výkres, do něhož žalobce přenesl dřeviny povolené ke kácení, ale i dřeviny nepovolené ke kácení, se odlišoval od výkresu, který byl přílohou rozhodnutí o povolení ke kácení. Předáním výkresu zadal žalobce pokácení dřevin ve výkresu označených. Z výsledku svědků S. P. a P. K. nevyplývá, že by zaměstnanec žalobce S. P. výslovně upozornil P. K., aby nekácel dřeviny, jež nebyly v povolení uvedeny (č. 4, 6, 19). Z jejich výsledků je naopak zřejmé, že P. K. jednal dle pokynů S. P., aniž by se některý z nich zmínil o tom, že povolení předanému výkresu neodpovídá. Námitka žalobce nemá oporu ve spise a je natolik nekonkrétní, že blíže se soud k ní nemůže vyjádřit. Totéž platí i pro dvě dřeviny (javory) s polámanými větvemi, když tento stav popsán v předávacím protokolu – doplnění I. ze dne 31.5.2013 s podpisy S. P. a P. K. vyhodnotil S. P. jako (bezpečnostní) důvod k jejich pokácení.

Žalobce namítal, že kácení sám neprováděl; nemůže být za návod ani jinou formu účastenství potrestán s odkazem na ustanovení § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody

a krajiny, neboť podle tohoto ustanovení lze uložit pokutu jen tomu, kdo se přímo protiprávního jednání dopustil a jiný rozšiřující výklad nelze přijmout.

Ani tuto námitku soud nepovažuje za důvodnou. S odkazem na to, co bylo výše uvedeno k otázce odpovědnosti objednatele zakázky, je nutno konstatovat, že ze svědecké výpovědi S. P. a P. K. je zřejmé, že P. K. jednal podle ústních pokynů S. P., který jednal za žalobce jako svého zaměstnavatele. Proto je nutno vyvodit odpovědnost žalobce za předmětný delikt, neboť to byl on, kdo zadal práce k pokácení dřevin. Jednal prostřednictvím svého zaměstnance a nese odpovědnost za to, zda jde o jednání, které je v souladu s povolením ke kácení. Proto také toto povolení bylo vydáno žalobci a nikoli zhotoviteli díla P. K.. Za správní delikt je plně odpovědný žalobce a jeho odpovědnost za správní delikt nevykazuje žádnou formou návodu či jiné formy účasti na spáchání deliktu, jak dovozuje žalobce.

Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Proto soud podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. května 2016

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová